

Nr. 27.

Søndag den 6. April.

1890.

Ungdom.

Fortælling af Henrik Pontoppidan.

(Fortsat.)

Jeg haaber," sagde han, idet han stillede sig foran ham og saa gennemsfuende paa ham. "Jeg haaber, Hr. Hansted, at De haade fortaar og deler mine Betænkkeligheder paa dette Punkt. Jeg vil nemlig ærlig sige Dem: ogsaa her i Sognet har jeg begyndt at høre en Gæring, en udskejende Tendens, som det gælder om at kvæle i Fødselen. Jeg har vist omtalt for Dem en vis Bæver Hansen, en ganske enfoldig Person, der imidlertid har forstaaet at skabe et Slags Revolutionsparti her i Menigheden, en Flok af Strydere og Ignoranter, der vover aabenhjert at sætte sig op imod mig. Men jeg taaler ingen Optøjer her inden for mine Sognegrænser. Jeg føler det som min Pligt at rense denne Ager for ethvert Ufrugtstrø, og jeg siger Dem, Hr. Pastor Hansted, jeg stoler paa Deres Bistand i saa Henseende. Det er i det hele mit Haab, Hr. Pastor Hansted, at vi skal kunne forstaa hinanden, saa vor fælles Virken her kan blive Gud til Ære og Menigheden til Velsignelse."

"Jeg har intet højere Ønske," svarede den unge Mand oprigtig og bevæget.

Efter denne Tilslutning trykkede Provst Tønnesen betydningsfuldt sin Medhjælperes Haand. Det var et Minut af tavs Høftelighed.

Derpaa satte Provsten sig atter til Rette i sin Tronstol, tændte — synlig oplivet — Røben og gik over til, hvad han selv halvt spøgende kaldte

praktiske Vink angaaende den rent hvide Anstand, "hvilkens heller ingenlunde turde forsmættes."

Dg ved denne Lejlighed naaede han at fængsle sin Tilhørers udelte Opmærksomhed.

"Der er nu f. Eks. dette med Hænderne, der ofte i Begyndelsen volder unge Prædikanter Bryderier. Som De ved, er der nogle Præster, der lynder at gestikulere meget stærkt, medens andre foretrækker

at holde Hænderne roligt folde. Det sidste giver umægtelig mere Underlighed og er derfor navnlig paa sin Plads f. Eks. ved Brudevielser og større Begravelser, hvor man i Almindelighed mere søger at tale til Hertet end just at vække Tilhørernes Skyldbevidsthed. Ved andre Lejligheder mener jeg derimod, at en passende Gestikulation er ganske hensigtsmæssig. Ved Ord som f. Eks. Herrens Forbudsord, Himmelens Brede, Helvedes evige Pine er det dog ret naturligt, at man ledsager sine Ord med en rask Hæ-

Bugten ved Rio de Janeiro.

"et lille Kurfus i den praktiske Teologi". Med samme utrættelige Vidtløftighed gav han sig til at gøre Rede for de mere specielle Opgaver for den geistlige Virksomhed, forklarede Fremgangsmaaden ved Barnedaaben, Altergangen og den almindelige Søndagsgudstjeneste, gav Vejledning med Hensyn til Prædikenernes passende Længde, til Messen, Altertjenesten osv. og meddelte sluttelig forskellige

ning af Armen, en Knytten af Haanden og lignende, for at tildele dem mere Kraft. En Ting maa De for Guds Skyld endelig lægge Dem paa Sinde, kære Ven. Naar De knæler ved Alteret, saa husk endelig at holde Fødderne godt samlede. Man er nemlig, naar man ikke tænker derpaa, tilbøjelig til at stræbe med Benene, hvad der nede fra Kirken ser meget flygt ud og let forstyrer Andagten. Jeg kunde i denne Forbindelse berøre